

Kunstenaars Vereniging Flevoland

NATUURKUNSTPARK

ZEVEN

Saskia Burleson

Linda Verwaijen

Mary Fontaine

Michel Bongertman

Anthea Simmonds

Willem Hoogeveen

Ninette Koning

Hein Walter

2011

ZEVEN kunstenaars

opening zaterdag
25 juni 2011

Hoogeveen **Natuurkunstpark Lelystad** Mary Fontaine Willem

Saskia Burleson
Michel Bongertman
Anthea Simmonds
Linda Verwaijen
Ninette Koning
met gedichten van Hein Walter

ZEVEN: zoveel hemelen schijnen er

te zijn, net zoveel als hoofdzonden en schoonheden, het zijn de dagen van de week, het is een priemgetal, de Bijbel noemt het een getal van tijd en evolutie, de Joodse Kabbala noemt de zeven het getal der voltooiing, op de zevende dag verdwijnt het laatste restje van de navelstreng, in zeven jaar tijd is onze lichaamsstructuur tot in de kleinste onderdelen vernieuwd, er zijn zeven kleuren in het spectrum, de toonladder heeft zeven noten, bloeiende planten van een zuiver ras, zoals de lotusbloem, hebben zeven buitenste bloemblaadjes, de Sioux spreken over zeven geopenbaarde heilige rituelen voor de heilige pijp, men spreekt van zeven wereldwonderen, Rome werd gebouwd op zeven heuvels, er zijn zeven dwergen bij Sneeuwwitje, als er draken zouden bestaan, dan zouden ze zeker zeven koppen hebben... en het is alweer de zevende keer dat de Kunstenaars Vereniging Flevoland in Natuurpark Lelystad Natuurkunstpark organiseert.

Zeven kunstenaars hebben zich door het thema laten inspireren. De een zag er een symbolisch getal in, de ander koos voor het werkwoord. Zeven ruimtelijke werken met daarnaast zeven autonome gedichten.

Op zaterdag 25 juni wordt de route feestelijk geopend door Ab van Luin, voorzitter van de KVF. U bent van harte welkom. We beginnen om 14.00 uur met een gezamenlijke wandeling vanaf het Bezoekerscentrum.

Natuurkunstpark is tot en met 30 oktober 2011 te bezichtigen.

www.flevokunst.nl

HET FLEVO
LANDSCHAP

Saskia Burleson
Michel Bongertman
Anthea Simmonds
Linda Verwaijen
Ninette Koning
Mary Fontaine
Willem Hoogeveen
met gedichten van Hein Walter
Natuurkunstpark Lelystad 2011

NATUURKUNSTPARK 2011 - ZEVEN

De openingstoespraak door Ab van Luin, voorzitter van de KVF,
uitgesproken op zaterdagmiddag 25 juni 2011

Heb je wel gehoord van de zeven, de zeven?
Heb je wel gehoord van de zevensprong?

Beste edelvrouwen en edelmannen,

Als trotse voorzitter van de KVF heet ik u van harte welkom. En nodig u uit om vanmiddag de zeven te dansen. Kunstenaars Hein Walter, Saskia Burleson, Mary Fontaine, Linda Verwaijen, Michel Bongertman, Anthea Simmons, Willem Hoogeveen en Ninette Koning laten u hoger en hoger springen vanuit de zevende hemel naar zeven denkers naar zeven van water naar zeven van lucht naar zeven werken van barmhartigheid naar zeven continenten naar de brigade van zeven kleuren naar zeven keer zeven vertakkingen.

Wie zegt dat u niet dansen kan?

Zeven is een heilig getal. De som van 3 en 4: de drie-eenheid en de vier seizoenen, vier basiselementen: aarde, water, vuur en lucht.

Met zevenmijlslaarzen zijn er:

- Zeven dagen in de week.
- Zeven wereldwonderen.
- Zeven levensfasen.
- Zeven poorten van Thebe.
- Zeven zeeën.
- Zeven jaren zwerftocht van Aeneas.
- Zeven geitjes van de wolf.
- Zeven dwergen van sneeuwwitje.
- Zeven heuvels en zeven koningen van Rome.
- Zeven schoonheden.
- Zeven sacramenten.
- Zeven vette jaren.
- Zeven omwentelingen van de toren van Babel.

- Zeven omgangen van de Dante's louteringsberg.
- Zeven chakra's.
- Zeven Samurai.
- Zeven zegels.
- Zeven raven.
- Zevenslaper.
- Zevenrasclub.
- Zeven kristallen bollen.
- Zeven provinciën.
- Zeven magere jaren.
- 007.
- 7 Up?, vroeg mijn grootmoeder.
- Suczeven, wenste mijn grootvader.

Het moet zo zijn. De wereld is zeven. Het doel van kunst is om die wereld in twijfel te trekken. Om vanzelfsprekendheden omver te werpen. Om mensen te ontregelen. Gisteren is op Terschelling de mars van de beschaving gestart. Wij nodigen u uit voor de zevensprong. Onze Lelystadse mars van edele, ontregelende kunst.

Ik heb gistermiddag stiekem met ze gedanst. In mijn eentje door ons eigen kunstnatuurpark. Na zeven jaren heeft het bos zich aan ons geschonken. Wat een feest. Ik ben in die zevende hemel geweest, heb kabouters gespot en Henricus geroepen. De dichter kwam niet. Hij was zijn 49ste jaar aan het vieren. Zijn machtige handtekeningen had hij aan het hek geplakt. Ik heb ze woord voor woord gelezen. Ik geloof wel dat ik het snap, zeg ik de dichter aarzelend na.

De zeven poortwachters van het natuurkunstpark van Saskia Burleson moeten vannacht gekomen zijn. Gisteren waren ze nog in geen velden en wegen te bekennen. Alle neuzen dezelfde kant uit. Vastberaden en doorschijnende. Door hun denkhoofden hen zie je nieuwe vergezichten, van achteren en van voren.

Het regende pijpenstelen. Dat deed die expres, zodat ik kon schuilen onder de vergieten van Mary Fontaine. Niet meer smetteloos wit. De natuur had al bezit genomen. Ik heb blij omhoog gekeken. Zomerregen dat het giet kan je o zo vrolijk maken.

De lucht klaarde op door de magische zevende bladeren van Linda Verwajen. Les pétales couleurs wiekten mij omhoog. Hoger en hoger. Gone by the wind. Voel het maar als je er bent. Ik landde op zijn machtige hart. Michel Bongertman heeft zich geopend als barmhartige Samaritaan. Hij heeft zelfs zijn hele jas geschonken. Het bestek kan niet van de dwergen geweest zijn. Zou het dan van Sneeuwwitje zijn?

De bakker, Leen bakker, fluisterde hij mij toe? Een bedelketting zal nooit meer ketting zijn.

Ontketend liep ik verder. De zon brak door en Anthea Simmons openbaarde de wereld voor mij. In zeven delen. Machtig, maar o zo kwetsbaar als balancerende trommels van een Griekse zuil. In mijn hoofd heb ik rondgereisd door de continenten, waar ik mocht zijn. Over Nieuw-Zeeland, het zevende, laat ik mij graag door haar verhalen.

Wereld blijf nog maar even staan. Doe het voor mijn kleinzoon. Hij wandelde even met mij mee. Vrolijk kletsend. Kijk, kijk. Uit het bos kwamen ze aangevlogen. Een zwerm kleurenpotloden. Ze zongen zevenstemmig. So don't be afraid. To let them show. Your true colors. True colors. Are beautiful. Like a rainbow. Phil Collins. Lenette van Dongen. Hij kon nog geen Engels verstaan. Hij is pas twee. Maar hij begreep ze wel. Willem Hoogeveen tekende het voor.

Gistermiddag, toen ik langskwam, lagen ze nog op het gras. Een omgekeerde wereld. Ze moesten nog omhoog in de boom worden getakeld. De vertakkingen van Ninette Koning. Die ene mutant was van kleur verschoten. Of was hij nu de enige echte. Evolutie of groot ontwerp. The invasion of the body snatchers. Of had de kleurenbrigade toegeslagen. Ik keerde weer om. Vrolijk dansend. Fluitend. Mijn hoofd was leeg en overvol tegelijk. Wat een weelde.

Het is de zevende keer dat de Kunstenaars Vereniging Flevoland Natuurkunstpark in het Natuurpark Lelystad organiseert. We rekenen op een achtste, een negende, een zeventigste?

Het Flevo-landschap hartelijk dank voor de al jarenlange waardevolle samenwerking. Kunstenaars opnieuw veel dank voor jullie inspiratie. We kunnen weer even tegen dit kille kunstklimaat in het rijke, maar o zo bange Nederland. Fijn dat u er allemaal gekomen bent.

Heb je wel gehoord van de zeven, de zeven? Heb je wel gehoord van de zevensprong? En dat is 1. En dat is 2. En dat is 3. En dat is 4. En dat is 5. En dat is 6. En dat is zeeeeeeeeeven.

Ik verklaar hiermee de kunstexpositie Zeven voor geopend. En wens u allen een liefdevolle dans. Dank u wel.

25 juni 2011 | Ab van Luin

Bij het werk van Saskia Burleson

Zeven grote hoofden, koppen, gezichten. We zien alleen de contouren, hun profielen, verder zijn ze doorzichtig, kijken we door ze heen. Als we zeggen dat we door iemand heen kunnen kijken, dan bedoelen we dat we iemands gedachten kunnen raden, dat we zijn gemoedstoestand kunnen zien. Kunnen we zien wat deze zeven figuren denken, voelen?

Ze lijken na te denken, ze lijken te overwegen, te mijmeren. In de Bijbelse traditie is zeven het getal van de volledigheid. Als in het Oude of Nieuwe Testament het getal zeven wordt gebruikt, dan bedoelt de tekstschrijver: Let op! Wat je nu gaat lezen gaat over alles en iedereen! En je zou die traditie bij dit kunstwerk kunnen uitbreiden in tijd: voor alle dagen... voor elke dag een kop.

Deze zeven koppen hebben niet direct met een verhaal uit de Bijbel te maken, maar het zijn wel koppen met een profetische uitstraling. Ze beschouwen de wereld, zoals de oude profeten en filosofen dat deden. Ze denken na over de mensheid, over goed en fout, over de grote dingen van het leven. Maar ze zien allemaal andere dingen, ze hebben allemaal een andere kijk op de wereld. Wat en hoe precies? Dat is niet bepaald, hun gedachten zijn letterlijk oningevuld. Dus we kunnen hun hoofden vullen met onze gedachten!

Een is licht bezorgd over wat de toekomst gaat brengen. Een ander denkt dat het wel goed gaat komen. Een derde is enthousiast over het nu en heeft alleen oog voor de positieve ontwikkelingen. Een van de zeven is benieuwd, een andere is ronduit somber, dat is een zwartkijker. Zo denken en voelen ze allemaal iets anders.

Maar oningevuld betekent ook vrijheid; ik vul hun gedachten zo in, iemand anders denkt er ongetwijfeld anders over. En de koppen? Zeven monden zwijgen.

Bij het werk van Linda Verwaijen

Lang geleden, een oertijd terug, dachten mensen dat lucht leegte was. Lucht was de plaats waar niets was.

Ook al kunnen we het niet met ons blote oog waarnemen, tegenwoordig weten we beter: de lucht zit vol met van alles; het is een verzameling kleine deeltjes. Stoffen en gassen die er van nature in thuis zijn, virussen en bacillen die we liever ontwijken en daarnaast tal van onnatuurlijke afvalstoffen. De lucht lijkt leegte, maar wie dat niets met een vergrootglas zou bestuderen, die zou met grote ogen van verbazing kijken naar de overvloed aan ongewenste zaken. Je zou acuut stoppen met ademen.

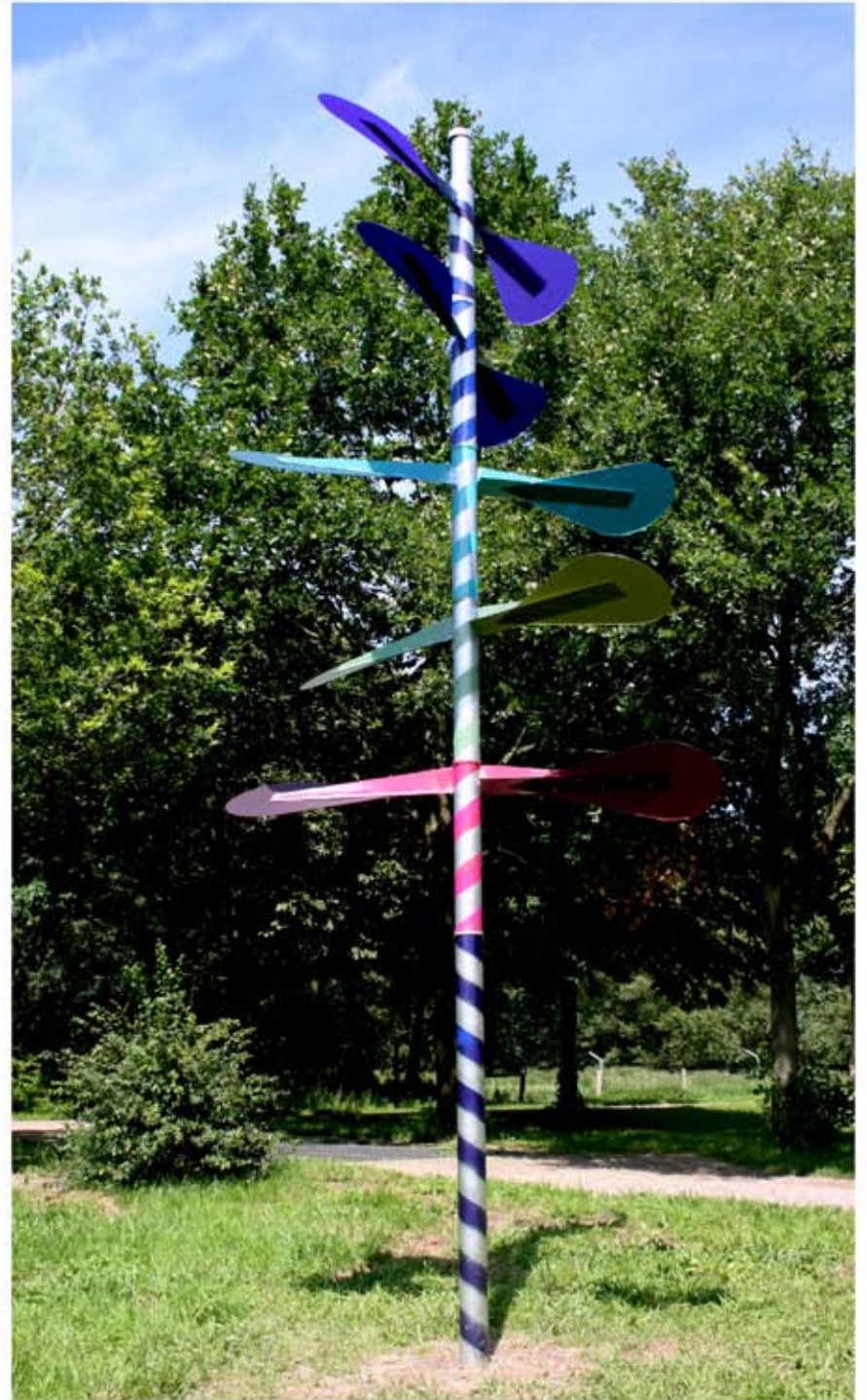
Nu we eenmaal weten dat de lucht een afvalbak is, laten we onze wetenschappers zoeken naar een oplossing, laten we ze zoeken naar een manier om de lucht te klaren. Wetenschappers en uitvinders zijn op zoek naar het apparaat dat alle ellende oplost en de hemel weer natuurlijk maakt.

Uit onverwachte hoek krijgen ze hulp....uit de kunst! Dit kunstwerk geeft het woord schoonheid een diepere betekenis: het is mooi en het zuivert de lucht.

Geen kunstenaar kan precies vertellen hoe inspiratie werkt. Soms vormt een herinnering van lang geleden de basis voor een idee. Daarnaast is de natuur altijd een bron van inspiratie geweest, want kunstenaars weten als geen ander dat daar de schoonheid en de oplossingen verborgen liggen. En ook voor het ontwerp van dit kunstwerk, deze luchtfilter, is de natuur een inspiratiebron. De bladeren, de kleuren, de vormen. Hoe het werkt? Dat is met het gewone oog niet te zien, maar het heeft alles met zeven te maken. De lucht valt samen met het licht door de bloemvormen. Die kunnen draaien en zich ontvankelijk opstellen. De wind is de helpende hand.

Het vergt wat inbeeldingsvermogen om zich voor te kunnen stellen wat er op microniveau gebeurt, maar wie oog heeft voor schoonheid die heeft dat vermogen.

Bij het werk van Mary Fontaine

Het ziet er uit als een enorme witte bloem, betoverend in de hoogte hangend tussen groene bomen. Een stralende bloemkelk van plastic, een bijzonder object van huishoudelijke schoonheid. Het zal niet de geur van nectar zijn waardoor bijen en wespen worden aangetrokken, maar de keur van KEMA.

De regen zeven, dat is wat deze negenenveertig mostzeven doen. Als het regent, zal het water in de bekkens samenkomen en door de gaten stromen. De uitdrukking 'het giet van de regen' krijgt door dit kunstwerk een nieuwe betekenis. Een douche zal het zijn, een nieuwe fontein, een sproei-installatie, een waterval. Maar ook de zon zal worden gezeefd. Een zee van lichtjes, overdagsterren.

'7 x 7 Zeven' heet het kunstwerk. De zeven worden normaal gebruikt om druiven te zeven, maar de herinnering aan wijn zal vervagen. Vogels met nestdrang zullen hier hun uitzet stallen, afgevallen bladeren zullen dekens worden voor hun pasgeboren kuikens, takjes de daken. Als vakantiegangers in een hangmat, zo zullen de jongen slapen. Een idylle.

Maar de bladeren zullen ook de tochtgaatjes verstoppen. En als het dan gaat regenen... dan zal deze aanlokkende bloem een waterlelie worden waarin het kroost kans loopt op een gruwelijke verdrinkingsdood. Wie gevoel heeft voor drama en de voortekenen ziet, die ziet in de 49 zeven het reusachtige, witte oog van de dood. Het oog van gevaar. Maar schoonheid is zich van geen schuld bewust.

Bij het werk van Hein Walter

Zeven teksten – ze hangen om de tien/vijftien meter aan het hek – waarbij het getal zeven steeds het uitgangspunt is. Zoals een tekst over Sneeuwwitje met de zeven dwergen, een tekst over de zeven kleuren van de regenboog of een tekst die nog hoger reikt: de route naar de zevende hemel. Dat de Christelijke religie in deze teksten een rol speelt, is haast onvermijdelijk, want het getal zeven is in de Bijbelse traditie een bijzonder getal.

Ik heb geprobeerd om er een afwisselend geheel van te maken en een breed scala van onderwerpen aan te snijden. Verder heb ik geprobeerd om een taal te gebruiken die toegankelijk is. Het zijn geen gesloten gedichten, het zijn geen ingedikte zinnen die g'estriipt zijn, het is geen taal met veel wit eromheen. Het zijn lange, bijna conversatieachtige teksten geworden met veel groen eromheen. Woorden in de natuur.

Negenenveertig jaar

Zoals slangen vervellen
om te kunnen groeien,
zo vercellen mensen:
huid en haar, vlees en bloed,
niets wordt gespaard.
Elke zeven jaar
wordt iedereen
op celniveau een ander.

Ik ben in 1962 geboren
en ben vandaag de dag dus 49 jaar.
Dat betekent dat ik mezelf
al zeven keer herschapen heb.
Zeven keer een cyclus
van vette en magere jaren,
zeven keer mijn hart
verloren en gewonnen.

Geen mens heeft het gezien;
te druk wellicht
met eigen celprocessen.
Ik neem het niemand kwalijk,
had zelf ook niet in de gaten
dat ik al zo vaak gestorven ben
en net iets meer geboren.

Nu ben ik wijzer.
Mijn volgende passage
zal niet ongemerkt voorbijgaan:
ik zal rouwen en herdenken,
afscheid nemen van mijn leven.
Daarna vier ik het feest
van mijn geboorte:

een wolk van een kerel
82 kilo, 182 cm, van top tot teen gezond.
Ik zal Henricus heten,
maar als je Hein roept, dan kom ik.

De Regenboog

Het was in den beginne,
meteen op de eerste dag van het aardse bestaan,
dat God, wijzend met één vinger uit de hoogte,
licht maakte en zag dat het goed was.

Op de tweede dag gebeurde er iets onverwachts:
met het scheiden van de landen van de zeeën
zeefde God per ongeluk de stralen van de zon;
het viel maar liefst in zeven delen door de regen op de grond.
Toevallig precies het aantal van de engelsferen –
in het wereldse werd het eeuwige gespiegeld.

Rood voor de passie, heftige driften, de kleur van de leiders;
oranje voor de volgende massa die doet zonder inkeer;
geel voor de beschermende afkeer, de weerzin;
groen en blauw voor de natuurlijke stromen,
bomen, rivieren, als adem voor het groeien;
indigo voor ontwikkeling, de zoektocht naar bewustzijn,
en ten slotte violet als de brug naar de geest.
God keek naar beneden en zag tevreden dat het goed was,

Op het einde van de tweede dag maakte God nacht.
Hij wilde ook de duisternis breken in delen,
zoals Hij gedaan had met daglicht,
maar Hij merkte dat het niet lukte.
Wat Hij ook probeerde,
het zwart bleef doods en ondeelbaar, stikdonker.
God zag dat het fout zat,
maar hoe Hij ook piekerde,
hij zag er geen gat in.

Op de derde dag zag Hij opgelucht het licht:
God noemde het donker Ruimte.
Licht is wat is, zei Hij, en zwart is wat wordt.
Wat donker is moet gewoon nog worden ontdekt.
Vrees het onbekende niet, want ik zeg je dat het goed is.

En zo verstreken de dagen.
Tot die ene, de zevende, sabbat,
de dag dat God klaar was met scheppen en rustte.
De dag dat de mensheid de kans kreeg
het zwart te ontdekken.

Bij het werk van Michel Bongertman

Bedelkettinkjes waren vroeger heel populair bij jonge meisjes. Voor degenen die niet weten wat het is: een bedelketting is een zilveren kettinkje met zilveren figuurtjes, bedeltjes genoemd. Als iemand de bedeltjes wilde bekijken, dan moest hij of zij daar voor iets (beloven te) geven, namelijk een nieuw bedeltje. Elk bedeltje stond symbool voor de schenker. Er bestonden heel veel soorten verschillende bedeltjes en iedere ketting was uniek.

De ketting die Michel gemaakt heeft, is zo'n bedelketting. Alleen wat groter dan gebruikelijk. Er hangen zeven bedeltjes in. De objecten die in de ketting hangen, zijn herkenbaar als dingen waar we dagelijks mee te maken hebben: een bord en bestek, een kraan en een waterdruppel, een jas, een deurmat, een rood kruis, een tralieraam met zakdoek en een schop. Aan het einde van de ketting ligt een groot hart. Het zijn gewone, dagelijkse dingen, maar het zijn ook symbolen. De zeven bedeltjes staan samen namelijk symbool voor de zeven werken van barmhartigheid (Voed de hongerigen, Laaf de dorstigen, Kleed de naakten, Verzorg de zieken, Troost de gevangenen, Herberg de vreemdelingen en Begraaf de doden). De oorsprong van deze zeven werken ligt in de Bijbel, maar pas in de Middeleeuwen werden ze populair en maatgevend. Door deze daden te doen, liet je zien dat je een goed christen was.

Ook onder kunstenaars waren de zeven werken populair: er zijn op dit thema heel veel beelden en schilderijen gemaakt. De kunstwerken moesten de mensen aan hun verplichtingen herinneren! Dit kunstwerk sluit aan bij die traditie. Zeker in combinatie met de bedelketting is het een kunstwerk dat ons geweten aanspreekt. Als we namelijk het gebruik volgen van de bedelkettinkjes, dan is het kijken naar het kunstwerk niet vrijblijvend: je mag alleen kijken als je belooft om een van de zeven werken van barmhartigheid uit te voeren. In dit ik-tijdperk waarin het materialisme hoogtij viert, is dat een opvallende opdracht.

De Zevende dag

Op de zevende dag was er rust.
Geen stormen meer, geen windstoot of branding,
geen piepende deuren, nergens een vogeltje, niets.
In de laatste eeuwen van de zesde dag
was het einde voorbereid: de laatste materie bezielde,
natuur tot het uiterste volgroeid
en de mensheid in geestkracht
sterk genoeg voor de stap naar het ijle,
het tijdloze, geen aarde meer nodig.
De vierde dag was de zwaarste beproeving,
besef van bestaan en vrije wil,
schipperen tussen goed en kwaad,
maar bewustzijn groeide onverwoestbaar
tot het avond werd en morgen.
De mens ontwaarde bomen en planten,
de bergen doemden op uit mist;
hij zag het wemelen van dieren,
kruipende en tamme, vogels en gedrochten.
Hij benoemde soort na soort,
van groot naar klein tot cellen in de diepte,
hij reisde terug in tijd naar het begin van licht
tot hij de schepping zag, de eerste dag.
Hij beleefde de wereldse krachten van de tweede,
de hemelse schoonheid van de derde
en begreep de hele overspanning.
Op de zevende dag was er rust.
We zweefden over de leegte
en zagen dat het goed was.

Ik zoek de weg naar de zevende hemel

Als je een paar straten verder leeft,
dan passeer je op een gegeven moment
aan de rechterkant een eindeloze laan
met betoverende bomen...
kijk, drentel, staar of strek je nek,
maar ga er niet in, je zou er blijven.

Het stuk erna gaat over rozen,
daar sta je aan verleiding bloot.
Grijp geen kans en ga nergens op in;
hoe florissant het aanbod ook is
of hoe mooi de belofte ook lonkt,
hier vind je hooguit welvaart.

Dan wordt het zwaar: je struikelt,
valt een paar keer, breekt misschien
een been of zo, maar wees gerust,
dit hoort erbij. Als je daar verongelukt,
dan heb je geluk: dan ga je direct door.
De meesten zullen het redden.

Wie daar eenmaal voorbij is,
kan het eigenlijk niet missen.
Laat los wat je hebt, doe uit
wat je uit kan, bezit is hier
ballast. De weg naar de hemel
bereik je zonder schoonheid.

De deur naar de eerste hemel
staat wijd open; er is geen bel.
Verder lopen doe je op de tast.
Het licht is aan, maar veel te schel;
je moet je ogen dicht. Vechten
tegen slaap wordt nu een hel.

Wie wakker blijft, die haalt het.
De meesten mensen zullen stranden.
Ik kwam zelf niet verder dan de zesde.
Het was vast een bijzondere ervaring,
maar ik weet er niet zoveel meer van.
Zal ik het soms even herhalen?

Nee, dank u, ik geloof wel dat ik het snap.

Mijn leven

Op de eerste dag zag ik voor het eerst het licht.
De tweede dag bleek vooral een huil dag te zijn.
Op de derde gaf ik mijn ogen goed de kost.
De vierde dag ging voorbij met slapen, uitgeput was ik van de dagen ervoor.
Op de vijfde dag dacht ik na, maar ik vergat ogenblikkelijk wat ik dacht.
Op de zesde voelde ik me voor het eerst hier thuis.
Op de zevende dag verloor ik het laatste stukje van mijn navelstreng.
In mijn achtste jaar drong het tot me door dat ik bestond.
Toen ik vijftien was, dacht ik dat ik anders was.
Op mijn tweeëntwintigste wist ik het zeker, ik was anders.
Zeven jaar verder werd ik vader.
Op mijn zesendertigste begreep ik nog steeds niet veel van het leven.
Op mijn drieënveertigste was ik oud genoeg voor rampspoed.
Op mijn vijftigste was ik op de helft.

Op mijn zevenenvijftigste zag ik er best nog jong uit, dat zei tenminste iedereen.
In mijn vierenzestigste jaar heb ik veel gezongen.
Toen ik niet meer zeventig was, kreeg ik last van haast.
Op mijn achtenzeventigste werd ik vaak overvallen door herinneringen.
Op mijn vijfentachtigste was ik moe.
Op mijn tweeënnegentigste waren er veel mensen trots op me.
Op mijn negenennegentigste zag ik voor het eerst het einde.

Zeven dagen voor mijn honderdste nam ik afscheid van de maandag.
Zes dagen voor mijn honderdste vierde ik mijn leven.
Vijf dagen voor mijn honderdste was ik bang.
Vier dagen voor mijn honderdste wilde ik alleen zijn.
Drie dagen voor mijn honderdste aanvaardde ik alles.
Twee dagen voor mijn honderdste heb ik nog gelachen.
De dag voor mijn honderdste werd ik geleefd.

Bij het werk van Anthea Simmonds

Zeven is een natuurlijk getal: veel natuurlijke dingen blijken te bestaan uit zeven onderdelen. Het dierlijke en menselijke skelet is, bijvoorbeeld, opgebouwd uit zeven botgroepen: schedel, borstkas, schoudergordel, bekkengordel, wervelkolom, voorpoten (armen) en achterpoten (benen). Daarnaast kunnen we bij dier en mens zeven levensfuncties onderscheiden: beweging, ademhaling, reageren op prikkels, groei, voortplanting, opnemen van stoffen en het uitscheiden van stoffen. Op macroniveau is die onderverdeling er ook. Zo kun je de wereld onderverdelen in zeven continenten: Azië, Afrika, Noord-Amerika, Zuid-Amerika, Antarctica, Europa en Australië.

Toeval? Zeven staat in ieder geval symbool voor evenwicht, balans. Zo is de wereld opgebouwd, zo is het leven, zo is de mens. Zo is het en zo zal het altijd blijven, onwrikbaar en onverstoort... denken we.

Maar is dat eigenlijk wel zo? Is die balans wel zo vast? Dit kunstwerk zet daar een groot vraagteken bij. Doordat de opbouw het uiterlijk heeft van een kaartenhuis is het duidelijk zichtbaar dat de natuurlijke orde heel makkelijk aan het wankelen gebracht kan worden. Een duwtje... en het kaartenhuis valt om, een zet tegen de tafel en alle kaarten liggen op de grond.

De wereld is altijd in beweging geweest en de natuur is altijd in ontwikkeling. Dingen veranderen. Zelfs de continenten drijven jaarlijks enige centimeters van elkaar vandaan of naar elkaar toe. Maar dat willen we liever niet weten. We houden liever vast aan hoe het nu is.

Maar door dat vasthouden aan wat we hebben, verstoren we misschien eerder het evenwicht dan wanneer we ons meegaand en flexibel zouden opstellen. Een hoge toren moet elastisch zijn, zodat die een beetje met de wind kan meewaaien. Wolkenkrabbers die niet een beetje kunnen wiebelen, die zullen bij storm breken. En als de toren is gevallen... wie zoekt dan alle continenten weer bij elkaar? Wie kan dan de puzzel weer oplossen?

Bij het werk van Willem Hoogeveen

Geen Batman, Superman of Spiderman maar de Kleurtjesbrigade!
The magnificent Seven! Denkt iemand zwart-wit? Dat is een klus voor de kleurtjesbrigade! Leeft iemand kleurloos?

De kleurtjesbrigade zal hem redden.

Kleurtjesbrigade, dat is de titel die Willem Hoogeveen deze potloden heeft gegeven; reddertjes in de nood. Het zijn er zeven, net zoveel als er kleuren zijn in de regenboog. Zullen ze de grauwe wereld weer kleur kunnen geven?

Kinderen voelen situaties vaak beter aan dan grote mensen, en ze reageren natuurlijk. Bij het volwassen worden lopen we het risico om dat talent kwijt te raken. Het talent is niet weg, want het zit gewoon in ons, maar we verliezen het alleen uit het oog. De kleurtjesbrigade is een kunstwerk dat ons aan dat verborgen talent herinnert.

Potloden - horizontaal. Ze staan tussen de bomen. De bomen staan rechtop, vertikaal. Ze zijn familie van elkaar, het potlood is immers gemaakt van bomen, bossen, van hun hout. Maar hun richting werd veranderd op het moment dat ze werden gemaakt tot wat ze zijn. Niet meer omhoog groeiend, niet meer gericht naar de hemel, maar blijvend hier op aarde, gebonden aan de regels, binnen de lijntjes.

Maar niet deze potloden, want deze hebben vleugels, deze potloden zijn als vogels, als engelen; ze kunnen vertikaal als ze willen, maar ook krassen maken, rondjes draaien. Ze zijn ongebonden, vrij, zoals kinderen nog ongebonden zijn. Ze kunnen gevleugelde woorden schrijven, gevleugelde tekeningen maken. Wie in de verticale en horizontale lijnen kruistekens wil zien... dat kan. Maar liever het plusteken, want deze potloden nemen niet, maar geven. Het zijn weldoeners, ideeëngevers. Ze geven ons een cadeau, het kind dat in ons zit.

Bij het werk van Ninette Koning

Ninette Koning maakt in haar werk vaak gebruik van natuurlijke materialen, in het bos of open veld gezocht en verzameld. Die materialen (zoals dennennaalden, takken of stenen) ordent ze op een bepaalde manier en zo creëert ze een nieuw kunstwerk van bestaand materiaal. Het gaat meestal om abstracte en monumentale vormen zonder herkenbare voorstelling. Ze hebben wel altijd een betekenis en dagen uit om over de vorm na te denken. Dat is ook het geval bij dit kunstwerk.

In de natuur is er altijd sprake van ordening. Als de mens zich er niet mee zou bemoeien, dan zouden bomen en struiken groeien volgens die ordening, het landschap zou volgens natuurlijke logica worden gevormd. De natuur heeft verrassende en uiteenlopende manieren van ordening, maar ze ordent in ieder geval niet op de manier waarop de mens de dingen graag ordent: bomen strak op een rij, planten in stroken. De ordening die de mens kiest, is vaak ingegeven door economische belangen.

Dit kunstwerk heeft Ninette 'Kansberekening' genoemd. Ze ordent de natuur op een manier die doet denken aan de manier waarop de natuur het zelf doet. Het resultaat oogt dan ook heel natuurlijk, maar het uitgangspunt is menselijk, want de vorm is ontstaan door het volgen van een wiskundig systeem. Ze heeft een manier gevonden die beide manieren van ordening samenvoegt, de natuurlijke en de menselijke.

Kansberekening is de tak van wiskunde die het uitgangspunt vormt van dit kunstwerk. Als je wilt berekenen hoe groot de kans is dat je na zeven keuzes links of rechts op een bepaald punt bent uitgekomen, dan maak je gebruik van de wetten van de kansberekening. Je zou die keuzes ook allemaal kunnen tekenen, of bouwen met takjes! Je schroeft het ene takje aan het andere en bouwt een wortelstelsel.

Het kunstwerk doet ook denken aan een stamboom. Een voorouder kreeg twee kinderen, die kregen ook weer twee kinderen, etc. Na 7 generaties zijn er 128 vertakkingen. En die ene gele telg?

Die is het onnatuurlijke schaap van de familie.

Dwergen

Schuchter, verborgen, tijdsloos aanwezig
in de schaduw van de aarde – dwergen.
Ze zeggen dat je ze moet zoeken
daar waar de wegen onbegaanbaar zijn,
in gebieden achter Europese bergen,
in een sprookjesachtige omgeving
met heuvels en dalen, op plaatsen
waar het nooit regent, maar waar
struiken en bomen groeien in weelde.
Of je ze vindt? Er zijn er maar zeven;
't is een zeldzaam volkje.

Niemand kent hun ouders,
niemand weet de dag van hun geboorte.
Of ze speelden met poppen of blokken,
of ze hun ellebogen wel eens schaaften aan de stenen
en pleisters hadden op hun knieën?
Van hun jeugd is geen beschrijving.
Wat zij geloofden, hoe hun gebruiken waren?
Cultureel antropologen zouden ze graag bestuderen,
maar ze zijn als sneeuw voor de zon verdwenen.

We zijn van hun bestaan komen te weten
door slechts een enkele overlevering.
Het was eens. Daarna nooit weer.
Wetenschappelijk een wankel bewijs,
maar er is geen twijfel aan de echtheid van de bron:
Koninklijke lieden liegen immers niet,
zij spiegelen ons altijd de waarheid voor.

Het was een prinses die de groep ontdekte.
Het schijnt dat ze uitzonderlijk mooi was,
in ieder geval in relatie tot de visie van die tijd
en het schoonheidsideaal van die periode.
Er zijn helaas van haar geen afbeeldingen bekend.
Van die bijzondere dwergsoort overigens ook niet.

Men zegt dat ze na die ene ontmoeting
nog lang en gelukkig heeft geleefd,
maar de werkelijkheid gebiedt te zeggen
dat ze heeft geleden onder de onzichtbaarheid
van haar verdere bestaan.
Toen die dwergen uit haar leven waren verdwenen,
wilde geen mens nog van haar weten.

Zeven sloten

Ik dacht niet dat het kon,
gesprongen in zeven sloten tegelijk,
maar toen ik me op een goede dag
door de spiegel liet verleiden,
me verlustigd overgaf aan ijdelheid,
werd ik onverwacht door hebzucht overvallen:
pracht en schittering bleek ik te willen,
een gezicht met schoonheden wel zeven,
lange wimpers, gultige wangen met kuiltjes,
speels een spleetje tussen mijn tanden,
mooier zijn dan alle anderen,
sproetjes, bruine iris, blonde haren,
een moedervlekje bij mijn lip en ogen
als betoverende amandelen ...
maar ik kwam bedrogen thuis:
ik keek weer in die ouwe, grauwe vaatdoek
zonder pit en zonder lijnen.
Boos om het onrecht van geboorte,
jaloers op de praal van sterren,
legde ik mezelf lui en verslagen op mijn bed
omdat aan mijn weeë gebeente
geen ene cel kon worden veranderd.
Voor lelijkerds als ik blijft vroomheid over,
wijsheid en rechtvaardigheid,
matigheid en naastenliefde
en natuurlijk het geloof dat ik
in een volgend leven beter wordt geschapen.
Ijделе hoop, maar ik zal het ermee doen.

Natuurkunstpark 2011, thema *ZEVEN*,

werd mogelijk gemaakt
door subsidie van de Gemeente Lelystad
en door de materiële ondersteuning van
Het Flevo-landschap.

Organisatie:

Michel Bongertman en Trudy van der Meer

Foto's en vormgeving boek:

Hein Walter

Ontwerp flyer:

Bibi Vlaar

Kunstwerken van:

Saskia Burleson, Linda Verwaijen,
Mary Fontaine, Michel Bongertman,
Anthea Simmonds, Willem Hoogeveen
en Ninette Koning

Gedichten en teksten bij kunstwerken:

Hein Walter

Natuurkunstpark – thema ZEVEN

Zeven: zoveel hemelen schijnen er te zijn, net zoveel als hoofdzonden en schoonheden, het zijn de dagen van de week, het is een priemgetal, de Bijbel noemt het een getal van tijd en evolutie, de Joodse Kabbala noemt de zeven het getal der voltooiing, op de zevende dag verdwijnt het laatste restje van de navelstreng, in zeven jaar tijd is onze lichaamsstructuur tot in de kleinste onderdelen vernieuwd, er zijn zeven kleuren in het spectrum, de toonladder heeft zeven noten, bloeiende planten van een zuiver ras, zoals de lotusbloem, hebben zeven buitenste bloemblaadjes, de Sioux spreken over zeven geopenbaarde heilige rituelen voor de heilige pijp, men spreekt van zeven wereldwonderen, Rome werd gebouwd op zeven heuvels, er zijn zeven dwergen bij Sneeuwwitje, als er draken zouden bestaan, dan zouden ze zeker zeven koppen hebben... en het is alweer de zevende keer dat de Kunstenaars Vereniging Flevoland Natuurkunstpark organiseert . Natuurlijk in Natuurpark Lelystad en weer in samenwerking met Het Flevo-landschap.

Zeven kunstenaars van de Kunstenaars Vereniging Flevoland hebben zich door het thema laten inspireren: Michel Bongertman, Saskia Burtleson, Ninette Koning, Linda Verwaijen, Mary Fontaine en Willem Hoogeveen. De een zag er een symbolisch getal in, de ander koos voor het werkwoord. Zeven ruimtelijke werken. Bij deze werken zijn door Hein Walter kunstbeschouwelijke teksten geschreven: praatjes bij plaatjes, uitleg, toelichtingen. Daarnaast heeft hij zeven autonome gedichten geschreven. Deze gedichten zijn op doeken afgedrukt en die hangen op de route tussen de kunstwerken. Op zaterdag 25 juni werd de route feestelijk geopend door Ab van Luin, voorzitter van de KVF.

Natuurkunstpark: van 25 juni tot en met 30 oktober 2011
www.flevokunst.nl

kunstenaars vereniging flevoland